

Latviešu valodā izdoti Neles Noihausas romāni:

- **Sniegbaltītei jāmirst**, 2014
 - **Dusmīgais vilks**, 2016
 - **Dzīvie un mirušie**, 2018
 - **Mežā**, 2019
-

Vēl viens neapstrīdams vācu rakstnieces Neles Noihausas panākums! Autore ļoti filigrāni izstrādā romānu sižetus, un šoreiz tēma ir aktuālāka nekā jebkad agrāk. Ieskats cilvēka psihē – rūpīgi izpētīts un aprakstīts.

[Amazon.de](#)

“Mātes diena” ir aizraujošs trilleris no pirmās līdz pēdējai lappusei. Jo īpaši saistošs ir policijas darba, ar medicīnu saistīto faktu, kā arī lidostas telpu un struktūru atspoguļojums.

[Vorableсен.de](#)

Romānā “Mātes diena” apskatīta nopietna problēma 20. gadsimta 50. gados – audzināšanas un izglītības prakse bērnumos un audžuģimenēs, kā arī attēlotas tās radītās psiholoģiskās sekas bērnu turpmākajā dzīvē. Kupls skaits darbojošos varoņu – gan iepazīstam jaunus tēlus, gan sastopam jau iepriekš iepazītos personāžus.

[Thalia.de](#)

**NELE
NEUHAUS**

MUTTERTAG

NELE NOIHAUSA MĀTES DIENA

No vācu valodas tulkojis
Juris Miesnieks

821.112.2-31
No 170

Nele Neuhaus
MUTTERTAG

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
First published in 2018 by Ullstein Verlag.
All rights reserved.
Cover Image © Hayden Verry / Arcangel
Cover Image © Gabriele Grassl/EyeEm/Getty Images
Cover Image © Michael Breuer/agefotostock
Cover Design © ZERO Media

Šī grāmata ir romāns. Jebkura līdzība ar dzīvām vai mirušām personām vai notikumiem ir tikai nejauša sakritība.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.1 pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Juris Miesnieks, 2021
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-8931-2

Andrai – draudzenei un aģentei.
Paldies par tavu draudzību un atbalstu.

Personu reģistrs

Hofheimas kriminālpolicijas 11. nodaļa:

Olivers fon Bodenšteins, 1. ranga galvenais kriminālinpektors,
11. nodaļas vadītājs

Pia Zandere, iepriekš Kirhofa, galvenā kriminālinpektore
doktore Nikola Engele, krimināldirektore, Hofheimas Reģionālās
kriminālpolicijas vadītāja

Kaijs Ostermans, vecākais kriminālinpektors

Katrīna Fahingere, vecākā kriminālinpektore

Kems Altunajs, galvenais kriminālinpektors

Tariks Omari, vecākais kriminālinpektors

Kristians Krēgers, galvenais kriminālinpektors, Kriminālistikas
nodaļas vadītājs

Stefans Svihala, vecākais kriminālinpektors, preses sekretārs

Merle Grumbaha, Hofheimas Reģionālās kriminālpolicijas piln-
varotā pārstāve darbam ar cietušajiem

professors doktors Henings Kirhofs, Frankfurtes Tiesu medicīnas
institūta vadītājs

doktors Frederiks Lemmers, tiesu medicīnas eksperts

Ronijs Bēme, autopsijas asistents

doktore Kima Freitāga, tiesu psihiatrijas eksperte

doktors Deivids Hārdings, profilētājs

Personas to parādīšanās secībā:

Nora Bartelsa

Fiona Fišere

Ferdinands Fišers

doktors Kristofs Zanders, Pias vīrs

Karolīne fon Bodenšteina, Olivera sieva

Monika Vāla, avižu iznēsātāja

Deniss Kordts, policijas vecākais inspektors

Teodors Reifenrāts

Jolanda Šeithauere

Betīna Šeithauere, Jolandas māte

doktors Karls Heincs Kacenmeiers, kaimiņš

Uši Kacenmeiere, viņa sieva

doktors Raiks Gērmans, veterinārārsts

Sandra Rēkere

Klāss Rēkers, viņas bijušais vīrs

Rozentāls, virsprokurors

doktors Fritjofs Reifenrāts

Marta Knikfūsa

Ramona Lindemane

Saša Lindemans, viņas vīrs

Joahims Fogts

profesore doktore Martina Ziberte

Anja Manteja

Jens Haselbahs, lidostas darbinieks

Andrē Dolls

Brita Ogarčņika

“Ļaunums ir nekonkrēts un vienmēr cilvēcīgs,
tas daļa ar mums gultu un sēž kopā ar mums pie galda.”

Vistans Hjū Odens

Prologs

Svētdiena, 1981. gada 10. maijs

VIŅŠ ATZVĒLĀS AR MUGURU pret ezera ūdeni zarus iekāruša varena sēru vītola stumbru un izbaudīja reto laimes brīdi būt pilnīgi vienam. Tā bija viņa mīļākā vieta. Te varēja netraucēti ļauties savām domām. Aiz lapotnes priekškara viņš jutās drošībā, jo zināja, ka te viņam neviens neseko. Jaunākie bērni neaizklīda tik tālu projām no mājām, baidoties no soda, kas neizbēgami sekotu pieķeršanas gadījumā. Vecākie bija pārāk slinki, lai nostaiģātu tādu gabalu, it īpaši tik siltā dienā kā šī. Viņi labprātāk dīkdienīgi slaistījās apkārt, slepus uzvilka pa dūmam, klausījās mūziku, mocīja mazākos un plūcās savā starpā līdz asarām; parasti sāka pinkšķēt kāda no meitenēm. Viņš tos ienīda. Visus. Bet visvairāk viņš ienīda VIŅU. Par katru aizkavēšanos VIŅŠ to sodīja. Reizēm, kad VIŅŠ bija labā omā, varēja tikt cauri tikai ar krietnu pērienu. Bet, kad VIŅŠ dusmojās, bija sliktāk. Daudz sliktāk. Viņš juta, kā mute kļūst sausa aiz bailēm, tikai iedomājoties par to, tāpēc piespieda sevi domāt par kaut ko citu. Vislabprātāk viņš domāja par mammu, par savu jauko mammu, kas bija tik tālu projām. Viņa tik labi smaržoja. Un, kad tā viņu apskāva, nosauca par “manu mazo princi” un aizveda uz zooloģisko dārzu vai kādu no Frankfurtes kafejnīcām, viņš bija laimīgs. Agrāk viņš ticēja tam, ko mamma bija solījusi, kad viņu apmeklēja. Proti, ka drīz, pavisam drīz tā viņu paņems pie sevis, un tad viņi būs īsta

ģimene. Īpaši grūtos brīžos viņš vienmēr iztēlojās, kā būtu dzīvot pie mamma. Viņš nesaprata, kāpēc ir spiests dzīvot šeit, bet doma, ka tas ir tikai uz laiku un ka jau drīz tā viņu paņems pie sevis, bija kā mierinājums un ļāva visu izturēt. Reizēm uzmācās bailes, ka mamma par viņu aizmirsīs, bet tad viņa atkal ieradās un viss bija labi. Vismaz dažas stundas. Vēl kā mazs bērns viņš atvadoties raudāja un izmisīgi pieķērās mammai, jo negribēja, ka viņa atkal aizbrauc. Tagad viņš vairs tā nedarīja, jo kā nekā bija jau trīspadsmit gadus vecs, un tad vairs neklājas pinkšķēt kā bērnam.

Klusībā viņš vēl joprojām cerēja, ka viņa reiz izpildīs doto solījumu. Viņam tomēr bija mamma. Citiem nebija. Ak, kaut viņš to būtu paturējis pie sevis! Cik gan muļķīgi bija to pateikt tieši VIŅAM! Kopš tā brīža VIŅŠ viņu izsmēja un stāstīja sliktu par mammu. “Tu esi tikai nejauks mazs bastards,” viņš reiz teica. “Cik stulbs tu īstenībā esi? Viņa tevi atstūma, jo negrib tevi. Viņa nekad tevi nepaņems pie sevis, vai saprati? Kad tas beidzot tev pielēks, pamuļķi?”

Viņš aizzmiedza acis, lai nesāktu raudāt. Tas bija tik briesmīgi sāpīgi. Pēdējā tikšanās reizē viņš bija saņēmis visu savu drosmi un pajautājis par to mammai. Vai tā viņu negrib, jo viņš ir nejauks mazs bastards? Viņa pārstāja smaidīt un uzlūkoja viņu ar ļoti savādu skatīenu. “Nekad, nekad tu nedrīksti tā domāt, manu mazo princi,” viņa čukstēja un cieši viņu apskāva. Tas bija pirms diviem gadiem Mātes dienā. Pagājušogad viņa neatbrauca. Un arī šodien droši vien vairs neieradīsies pēc viņa.

Viņš norija asaras un dziļi ieelpoja augsnes smaržu, ko izgaroja meža zeme. Augstu virs galvas zilajās debesīs riņķoja peļu klijāns. Ik pa brīdīm tas izgrūda kliedzienu, kas atgādināja kaķa ņaudēšanu. Ap viņu džinkstēdami spietoja kukaiņi. Netālu pamežā čabīnājās kāds sīks dzīvnieciņš, varbūt pele. Viņš iztēlojās, kā mazā peles sirsniņa paniski daudzās bailēs, jo pele dzirdēja klijānu un nezināja, vai un kurā brīdī putns kā bulta bez skaņas šausies lejup, un, kad plēsoņas ēna kritīs pār to, būs jau par vēlu, lai varētu aizbēgt... *Gluži kā es, viņš nodomāja. Kā mēs visi, kad izdzirdam VIŅA balsi un nezinām, kas tūlīt sekos.*